

In Memoriam Zr Rosalia Schoorl

(Zoals uitgesproken door Zr Bep van Grieken op de uitvaart in de kapel van het Wereldhuis op 22 juli 2019)

Beste medezusters, familie en vrienden van Zr. Rosalia en allen die zo goed voor haar hebben gezorgd,

Rosalia, dat was haar kloosternaam, was gedoopt Cornelia. Zij werd geboren in Amsterdam in een katholiek gezin. Zij had vier broers en een zus. Die zus werd later ook religieuze. Haar vader was als machinezetter/typograaf werkzaam bij Dagblad De Tijd. Na haar mulodiploma, deed Rosalia nog een cursus steno en volgde zij de handelsavondschool, daarna ging ook zij werken op kantoor bij De Tijd. Dit was gedurende de oorlogsjaren, een moeilijk tijd voor de pers, ook haar vader moest een half jaar onderduiken, het was te gevaarlijk voor hem om aan het werk te blijven.

In 1946 trad ze in bij de Witte Zusters in Esch. Op kosten van de krant mocht ze, als voorbereiding op het kloosterleven, eerst nog een cursus Latijn volgen. Eind oktober 1948 legde zij haar eerste geloften af en vertrok naar ons Moederhuis in Birmandreis bij Algiers voor het internationale vormingsjaar. Daarna ging zij naar Engeland om in Liverpool de Engelse taal te leren, ook deed zij er een onderwijsopleiding. Na daarna nog een aantal jaren goede diensten te hebben bewezen in enkele van onze huizen in Nederland, mocht zij vertrekken naar Tanzania. Haar eerste missiepost was Mwazye. Zij leerde er de voertaal van Tanzania, het Ki Swahili, en gaf er naailes en Engels op de school.

In 1957 verhuisde zij naar Zambia en ging er lesgeven als huishoudlerares op de middelbare school in Ilondola. Zes jaar later werd zij benoemd voor Lubwe. Ook daar gaf zij huishoudonderwijs, maar nu waren haar leerlingen volwassenen, moeders met kinderen. In 1966 werd zij benoemd voor Mansa in Zambia, waar ze eerst in de stad sociaal werk deed en catechese gaf in de parochies. Later werkte ze er onder meer enkele jaren als secretaresse voor bisschop Spaita van het diocees Mansa, waarover ze maar al te graag sprak. Minutieus als ze was, zette ze toen de registers van de parochies op microfilm.

Daarna ging ze pastoraal werk in het ziekenhuis doen. Zij had een Aids-counseling cursus in Nederland gedaan, en trok zich sterk het lot aan van de vele aidspatiënten in Mansa General Hospital. Daarnaast bezocht ze regelmatig de gevangenis en zette ze zich in, zoals de gevangenisdirecteur schreef, 'met motherly love' voor de bibliotheek en het pastoraat onder de gevangenen.

De omstandigheden in Zambia waren niet altijd makkelijk, er was vaak gebrek aan voedsel en benzine, en er heerste naast de aidsepidemie, grote armoede.

In 1991 werd ze gedwongen huiswaarts te keren door een gecompliceerde knie-infectie en verbleef daardoor een poosje in het Grootziekenhuis in Den Bosch. Toen de juiste medicatie was gevonden, kwam zij naar ons klooster in Esch. Als uitstekend secretaresse en typiste deed zij er al het secretariële en fotokopieer werk voor de congregatie en organiseerde het adressenbestand. Ook was zij erg betrokken bij het samenstellen van 'De Posthoorn', de nieuwsbrief die we toen hadden, en zorgde zij voor de versturing ervan. Samen met anderen, bleef ze zich inzetten voor aidspatiënten in Nederland. Eens missionaris, altijd missionaris.

Toen het klooster Sancta Monica in Esch in 2005 moest sluiten, verhuisde Rosalia naar Klooster Terhaghe in Eindhoven. Zij verbleef het liefst op haar eigen kamer, 'de stilte is mij genoeg', zei ze. Ze had goede contacten met pastor Jos Bollen en met mensen van buitenaf, waaronder de familie Baartmans die ze uit Zambia kende, en die tot haar grote vreugde geregeld op bezoek kwamen. Terugkijkend op haar leven, bleef de missie haar grote passie en kon ze daar urenlang over vertellen, m.n. over haar relatie met de bisschop en met president Kaunda, de 'twee grote mannen in haar leven'.

Vanwege haar hoge ouderdom en voortschrijdende lichamelijke klachten, verhuisde Rosalia in het najaar van 2018 naar het Wereldhuis te Boxtel, waar het merendeel van de Witte Zusters woont. Haar eenvoud, bescheidenheid en soberheid werden ook hier duidelijk in de inrichting van haar kamer. Ze wilde per se geen telefoon en televisie. Wel kon ze genieten van het eten en de keuken van het Wereldhuis kreeg van haar een 10. Als verjaardagwens koos ze voor een muzikaal optreden van Jos en Maria uit Eindhoven, die speciaal voor haar hier het Wilhelmus kwamen zingen. Vorig jaar heeft Zr. Rosalia nog haar 70-jarig professiefest mogen meemaken.

De laatste tijd namen haar krachten af en bleek ze een longinfectie te hebben, die niet goed meer te behandelen was. Heel even kreeg ze nog een opleving, waarbij ze honderduit vertelde, maar de afgelopen week zakte ze steeds dieper weg. Zuster Rosalia is uiteindelijk rustig in haar slaap overleden, wij zijn blij dat ze nu uit haar lijden is verlost. Rust zacht, lieve Rosalia, dank voor al je toewijding aan de mensen in Zambia. Rust nu in de Eeuwige Vrede bij de Heer. Amen.